

REFORMÁTUS ÉLET

A SZ.R.K.E. EGYHÁZI LAPJA

2022. DECEMBER

„Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk,
hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra,
hogy éljünk általa.” (1Ján 4,9)

A TARTALOMBÓL:

INTERJÚ -
Üzenet Kárpátaljáról,
beszélgetés
Menyhárt István lelkipásztorral

A TARTALOMBÓL: Gyermekmisszió -
Karácsony együtt!

Imádság

Örökkévaló és Mindenható Urunk, Szentháromság Isten, magasztalunk és áldunk Téged!

Téged, Mennyei Atyánk, aki mindeneknek alkotója és teremtője vagy. Akinek szavára állt elő a világmindenség. Szóltál és lett világosság. Te teremtetted az élővilágot, a növényeket, az állatokat és végezetül a saját képedre az embert is. Bár az ember engedetlensége és lázadása miatt az egész teremtett világ a bűn hatása alá került, Te annyira szeretted, hogy érte adtad a Te Egyszülött Fiadat. Aki által megváltottál bűneinkből és Akibe igaz hit által beoltottál minket, hogy üdvösséget nyerhessünk. Köszönjük ezt neked!

Köszönjük neked Fiú Isten, drága Jézusunk, hogy mindezt vállaltad! Isten formájában lévén nem tekintetted zsákmánynak, hogy egyenlő vagy Istennel, hanem megüresítetted önmagad, szolgáló formát vettél fel, emberekhez hasonlóvá lettél, és emberként éltél, megaláztad magad, és engedelmes voltál. Vállaltad, hogy egy koszos istállóban szüless meg, megvetett legyél, sőt szenvedj és kereszthalált halj értünk bűnösökért. Azért, hogy mi bűnbocsánatban és örök életben részesülhessünk, és elnyerhessük a Szentlelket, Aki által Isten gyermekei lehetünk.

Köszönjük neked drága Szentlélek Isten, aki szívbeli bizalmat ébresztettél bennünk az evangélium által. Köszönjük, hogy általad erőt vehetünk, hogy megharcoljunk a hitnek nemes harcát, és végezetül elnyerhessük az örök élet koronáját. Te vagy a mi Pártfogónk és Vigasztalónk.

Kérünk Mennyei Urunk, bocsásd meg bűneinket és adj nekünk igazi felkészült, várakozó adventi szívet és lelkületet, amely a hit lámpásával világít

ebben a megkeseredett és sötét világban. Kérünk, készíts fel minket, hogy őszintén és méltóképpen tudjuk megünnepelni a Te születésedet és e világra jövedeledet.

Imádkozunk a betegekért, gyászolókért, magányosokért, a háborúságot szenvedőkért és azokért, akik testi vagy lelki nyomorúságon mennek át. Kérünk, könyörülj rajtuk és mindannyiunkon. Hogy a Te nagy nevedre dicsőség, mireánk pedig áldás térjen! Jézus nevében kérünk, hallgass meg minket! Ámen!

Harangozó László, lelkipásztor

TARTALOMJEGYZÉK:

HÁZI ÁHITATOK.....	4
AZ IGE MELLETT	10
GYÜLEKEZETEINK ÉLETÉBŐL.....	13
Zombor.....	13
Bácskossuthfalva.....	14
Gyermekmisszió.....	15
GONDOLATÉBRESZTŐ.....	16
INTERJÚ.....	17

CIP - Каталогизacija у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
275

REFORMÁTUS Élet : a Szerbiai Református Keresztény
Egyház hivatalos lapja / felelős főszerkesztő Halász Béla -
1. évf., 1. sz. (1966)- . - Bácsfeketehegy :
Szerbiai Református Keresztény Egyház, 1966- . - Ilustr. ; 30cm

Mesečno
ISSN 2217-7574
COBISS.SR-ID 19120130

ISTEN SZERETETE

„Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa.” (1Ján 4,9)

Isten szeretete nyilvánvalóvá lett Krisztusban, mert Ő maga a szeretet. Karácsonykor, mikor Jézus Krisztus születését ünnepeljük, arról emlékezünk meg, hogy Isten kegyelme Őbenne nyilvánult meg irántunk. Ő az egyszülött Fiú, aki által az Úr örökbe fogad bennünket. Isten minden ember számára felkínálja ezt az ajándékot. Egyedül rajtunk múlik, hogy ezt az ajándékot elfogadjuk-e, vagy pedig elutasítjuk.

Hogy mennyire vagyunk keresztyének, annak az a mértéke, hogy ez a szeretet mennyire él bennünk, és mennyit tudunk ebből a szeretetből továbbadni.

Nagyon régóta már a karácsony ünnepéhez hozzátartozik, hogy ilyenkor megajándékozunk egymást. Sokan, talán öntudatlanul is, érzik Isten legnagyobb ajándékát e világ számára, amelyet nyújtott Jézus Krisztus által. Ezért támad fel sok ember életében az a kívánság, hogy ők is ajándékot nyújtsanak embertársaiknak. Igazi ajándékot csak az tud adni, aki ezt Isten iránti hálával és imádkozó szívvel cselekszi.

Ezekben az ünnepi napokban meg kell emlékeznünk mindazokról is, akik szükségben vannak. Ne csak azoknak ajándékozunk, akik ezt viszonzni tudják, hanem olyanoknak is, akik nem tudnak másoknak adni, és nem viszonzhatják az ajándékot.

Karácsonyt mindig megelőzi a várakozás ideje, az adventi időszak. Ez az időszak emlékeztet bennünket, hogy Isten választott népe az Ószövetségben milyen hosszú ideig várta a megígért Messiás eljövételét. Évezredek múltak el a Megváltó megszületéséig. De Isten ígéretei mindig beteljesülnek, akkor is, ha sokat kell várni rá. Isten türelemre tanít bennünket az adventtel, Ő hosszútűró, és nem akarja egy embernek sem a vesztét, hiszen mindannyian az Ő képére vagyunk teremtve.

Mi is, az Újszövetség népe, valójában állandó várakozásban vagyunk, mert Jézus Urunk, mikor mennybe szállt, megígérte, hogy újra eljő, és akkor magához vesz mindenkit, és örök életet ad mindazoknak, akik hisznek Őbenne. Ez a várakozás kell kitöltse teljes életünket. Ez a várakozás is hosszadalmasnak tűnik, de ha megmaradunk Isten szeretetében, ez a remény élő valóság lesz az életünkben.

Krisztus születésének evangéliumi üzenete, hogy Isten szeretete egyszülött Fiában nyilvánul meg irántunk, aki által teljes bűnbocsánatot nyerünk. Amikor karácsonykor az Úrasztalához járunk, tegyük ezt reménységgel és Isten iránti hálával. Ne felejtsük el, hogy ahogyan Isten az Ő szeretete által megbocsátotta a mi bűneinket, mi is bocsássunk meg egymásnak. Oly sokszor elmondjuk az Úr imájában „... bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek. ...”. Próbáljunk meg mindig értelemmel odafigyelni, amikor ezt az imádságot mondjuk, hiszen gondolataink sokszor sajnos elkalandoznak. Pedig ez a legfőbb imádság, mert Urunk Jézus tanította!

A kegyelem és irgalom is megnyilvánul ebben az ünnepben, mert az Atyaisten a Megváltó által a mi üdvösségünket szolgálja. Erre van legnagyobb szükségünk ebben a világban, amelyben élünk.

Egy egyházi ünnep mindig arra is jó, hogy emlékeztessen bennünket a buzgóbb könyörgésekre. Imáinkban ne feledkezzünk meg kárpátaljai testvéreinkről sem, akik nagy megpróbáltatás alatt vannak, hiszen a háború és nincstelenség beárnyékolja az ő ünneplésüket. Kérjünk mindenki számára elsősorban lelki békességet, hiszen így minden öröm, bánat és minden más nehézség könnyebbé válik, ha nem feledkezünk el arról, hogy ha Isten velünk van, a földi legrosszabb helyzet is javunkra válik. Lehet, hogy ezt most nem értjük, de egykoron majd megértjük. „Tudjuk pedig, hogy azoknak akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak.” (Róm 8,28)

Istentől gazdagon megáldott, békés, szeretetben teljes adventi és karácsonyi ünneplést kívánok!

Halász Béla
püspök

Bibliaolvasó kalauz

HÁZI ÁHÍTATOK

2022. DECEMBER

- 1** **Dán 6,2–29**
CSÜTÖRTÖK• ELZA Az imádságot tiltó rendelet hallatán Dániel nem lázongott, nem is alkalmazkodott, hanem „...**imádkozott és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta**” (11). Az Istennel való élő kapcsolat gyakorlása a hívő ember életető közege. Amikor támadás ér hited miatt, tudod-e felháborodás és megalkuvás helyett hűségesen tovább gyakorolni kapcsolatodat az Úrral, a többit pedig rá bízni?
Lk 4,38–44
- 2** **Dán 7**
PÉNTEK• MELINDA, VIVIEN A történelem során újra és újra felbukkannak azok a birodalmak, amelyeket Dániel látomása fenevadaknak ábrázol. Ne babonázzanak meg a pusztító hatalmak, ne élj örök rettegésben, hanem lásd meg hittel, hogy a Mindenható a hatalmat Megváltónknak adta! Minden birodalom letűnik egyszer, de az ő „**hatalma az örök hatalom, amely nem múlik el...**” (14). Te már az ő uralma alatt élsz? Készen várod, hogy visszajön, és nyilvánvalóvá lesz hatalma mindenki előtt?
Lk 5,1–11
- 3** **Dán 8**
SZOMBAT• FERENC, OLÍVIA A lázadás lelke, a Sátán megveszekedettten „a vezérek vezére ellen támad” (25), Isten és egymás ellen fordít embereket, üldözést szít Isten népe ellen, pusztulást és szenvedést okoz a világban. Jézus azonban halálával és feltámadásával legyőzte, ezért az ördögnek korlátozott hatalma és ideje van, és végül „...**összetörik anélkül, hogy hozzányúlnának**” (25). Ne játssz vele, ne is kapitulálj előtte! Menekülj Jézushoz, kérd az ő szabadítását és védelmét!
Lk 5,12–16
- 4** **Dán 9**
ADVENT „**Ó, Uram, nagy és félelmetes Isten...**” (4). Dániel bűnvalló imádságának kísérői a böjtölés, a zsákruha és a hamu. Mit fejeznek ki számunkra ezek a mélyen bibliai, de mai egyházi életünkben nehezen elhelyezhető szimbólumok? A zsákruha az egyszerűséget és a megalázkodást jelképezi. A hamu a gyász és a bűnbánat jele, a holt és értéktelen anyag az elmúlást hordozza. A böjtölés pedig kifejezi, hogy valamit nagyon szeretnék, amire erősen koncentrálok. A bűnbánat lényege az őszinteség Isten, s a megvallással saját lelkiismeretünkön is könnyíthetünk. Isten „félelmes”, mert elképzelhetetlen az ő hűsége irántunk. Egy ilyen Úr előtt jó kitérülközni.
Zsolt 132 Lk 5,17–26
- Imádkozzunk**, hogy az advent csendjében megvalósuljon „az Úr érkezése”.
- 5** **Dán 10,1–11,1**
HÉTFŐ• VILMA Dániel látomásában egy csodálatos lényel találkozik, akinek jelenlétében elnémul, elerőtlenedik, fájdalmat érez, még a lélegzete is eláll. A félelmetes találkozásból megerősítő kapcsolat lesz. Az a csoda, hogy a vele való találkozás mindig megerősítő

számunkra, még akkor is, ha úgy kezdődik, mint Dániel mennyei látomása. Isten érintése gyógyító, biztató. Megerősít ma téged is ezekkel a szavakkal: „Ne félj, te...! Békesség neked! Légy erős, légy erős!” (19).

Lk 5,27–32

6
KEDD•
MIKLÓS

Dán 11,2–20

„...elmondom neked a való igazságot...” (2). A látomások folytatódnak, s bonyolult hatalmi harcok képei villannak fel történelmi összefüggésekben. Olvasunk hatalmakról, szétszakadt birodalmakról, baráti szövetségekről, támadásokról, háborúkról, békekötésekről. Mit szűrhetünk le mindebből? Az uralomért folyik a harc, mint mindig. A végső kérdés: az igazi uralkodó, a világ Ura kimarad ezekből a földi harcokból osztozkodásokból és csatározásokból? A történelem fényesen bizonyítja, hogy minden földi hatalom összeomlik és felbomlik. Egyedül az marad meg, aki a mindenható hatalmat gyakorolja földön és égen. Vele számolhatsz ma is!

Lk 5,33–39

7
SZERDA•
AMBRUS

Dán 11,21–45

A látomásban leírt csatározásokban végül egy király emelkedik ki, aki mindenki ura lesz. „...azt tesz, amit csak akar. Fölmagasztalja és nagyobbnak tartja magát minden istennél...” (36). Az ő legsúlyosabb vétke az, hogy bálványt készített, és azt a korábbi kultusz helyére helyezi. Nem véletlen, hogy az első parancsolat rögtön azt szabályozza, hogy hol is van Isten helye és uralma az életünkben. Érződik-e Isten hatalma az életedben?

Lk 6,1–5

8
CSÜTÖRTÖK•
MÁRIA,
MARION

Dán 12,1–4

Dániel könyvének utolsó fejezetében a sok nyomorúságos időn túl felragyog Isten világossága. „Az értelmesek fényleni fognak...” (3), az igazságra vezetőket pedig mint a csillagok jelölik ki a helyes utat. Bárcsak ilyen lenne ma is a keresztyénség, hogy mások tájékozódni tudnának rajtunk! Nincs szebb adventi megbízatásunk ma sem, mint némelyeket (sokakat) az igazságra vezetni.

Lk 6,6–11

9
PÉNTEK•
NATÁLIA,
NATASA

Dán 12,5–13

Ha nem is azt állítjuk, hogy minden jó, ha a vége jó, de azt mindenképpen mondhatjuk, hogy a végére kiderül minden. Ez érvényes Dániel könyvének profetikus kijelentésére is, és az egész világ végére is. „Uram, mi lesz végül mindebből?” – hangzik fel a kérdés. Lesz egy végső nap, amikor nyilvánvaló lesz, hogy ki maradt hűséges az Úrhoz, és kiknek adatik a fehér ruha. „**Boldog, aki állhatatos marad...**” (12). Az Istennel megélt időknél, még a próbáknál is lesz eredménye és jutalma. Ezért is van esélyünk a boldogságra!

Lk 6,12–16

10
SZOMBAT•
JUDIT,
LORETTA

Jón 1

Jónás próféta története mai szemmel nézve is kalandos, változatos, fordulatos, és a hitben nagyon mély tapasztalatokig visz el minket: Isten szava, menekülés, veszélyhelyzet, félelem, dilemmák, kiáltás, sorsvetés, megoldások keresése, bűnbánat, menekülő útvonalak, belenyugvás. Mi lett volna ebből a történetből, ha Jónás már a kezdet kezdetén komolyan veszi Isten szavát – „**Indulj, menj Ninivébe...**” (2) –, és rögtön oda is megy? Talán időnként szükségünk van arra, hogy Isten rámutasson tévútjainkra, s ő vezessen vissza a helyes útra!

Lk 6,17–19

11 Jón 2
 ADVENT Csöbörből vödörbe – mondjuk, amikor a bajból egy még nagyobb sodródunk. Az engedetlen Jónás a viharverte hajóról a kavargó tengerbe, onnan pedig egy nagy hal gyomrába kerül (1). Ez a mély sötétzárka azonban az imádkozás helyévé, „belső szobává” (Mt 6,6) lesz számára, ahol elcsendesedik (2–10), és reménységgel felismeri: „**Az Úrtól jön a szabadulás!**” (10). Bizalommal tarthatjuk ezt szem előtt mi is – tudva, hogy nemcsak a hal gyomrából van szabadulás (11), hanem Krisztus által a halálból is (vö. Mt 12,40).

Zsolt 146 Lk 6,20–26

Imádkozzunk azért, hogy az adventi időszak sokakat vezessen közelebb az Úrhoz.

12 Jón 3
 HÉTFŐ• Mindenkori örömhír az, hogy az Isten kegyelme nem az emberi engedelmisség lomhaságához méri magát. Jónás nem iparkodik különösebben: csak akkor kezd mozdulni, amikor az Úr másodszor is szól (1), és a három nap alatt bejárható városnak csak a harmadáig jut (3–4). Az Úr által adott üzenet azonban még így is hitet ébreszt (5–9). Figyeljük Isten kegyelmének csodálatos munkáját nyitott szívvel, és igyekezzünk mindenkor engedelmesen és teljesen elvégezni a ránk bízott feladatot!

Lk 6,27–36

13 Jón 4
 KEDD• A háborgásig fel tud kavarodni a lelkünk, amikor nem a mi elképzeléseink szerint alakulnak a dolgok. Ez történik Jónással is (1). Háborgásában sem hagyja azonban magára az Úr, hanem párbeszédbe bocsátkozik (2–4) vele, és elgondolkodtatva továbbvezeti (5–11) úgy, hogy az ember felülemelkedhessen a saját szempontjain, és rálásson Isten szándékára. Ez történhet velünk is.

Lk 6,37–42

14 Hag 1
 SZERDA• Az advent sokaknál december első huszonnégy napjára szűkül. Haggeus próféta is egy huszonnégy napos időszakra (vö. 1,15) összpontosít a mai fejezetben, amelyben kétszer is tolmácsol egy megszívlelendő buzdítást: „Gondoljátok meg, mi történik veletek!” (5,7). Ezt koronázza meg egy igazi Immánuel-ígéret: „**Én veletek vagyok!** – **így szól az Úr**” (13). Hagyjunk időt az Úrral való kapcsolatra, hogy minél inkább megtapasztaljuk az ő ígéretes jelenlétét!

Lk 6,43–46

15 Hag 2
 CSÜTÖRTÖK• A dicső múlt emlékéhez képest a jelen nemegyszer elhalványul és beárnyékolódik VALÉR (3). Még fájóbbá teszi a dolgot az, ha nehézségek jelentkeznek (16–18). Az Úristen, akié minden (8), így biztat: „**...legyen bátor az ország egész népe – így szól az Úr –, és dolgozzatok, mert én veletek vagyok!**” (4). Ő dicsőséges jövőbe tudja vezetni a jelentéktelennek tűnő vonalakat is (9), és választottainak tapasztalható áldást ad (19,23).

Lk 6,47–49

- 16
PÉNTEK•
ETELKA,
ALETTA
- Ézs 1,1–17
- Az emberi időszámítás pontjaiig (1) és az Istentől való konok elfordulás (2–8) történelmi tanúságáig leér az Úr szava (2), lenyúl az Isten kegyelmes keze (8), és felhangzik figyelmeztető tanítása (10) – amiből támpontokat nyerünk nemcsak a hozzá való viszonyulásunk kritikus megvizsgálásához (11–15), hanem a helyes magatartáshoz (16–17) is. A hozzánk közeledő Úrral való kapcsolat így lehet életaldássá, ami áthatja a hétköznapiakat.
- Lk 7,1–10
- 17
SZOMBAT•
LÁZÁR,
OLIMPIA
- Ézs 1,18–31
- Az Istentől való elfordulás, a „parázna várossá” (21–28) válás jelensége nemcsak Ézsaiás korának és népének volt sajátossága. Igazi kegyelem az, hogy az Úr erre nem jogos haragjának azonnali érvényesítésével (24–25.28–31) válaszol, hanem mindmáig esélyt kínál a vele való kapcsolat tisztázására és megtisztulására (18), szavának meghallására (19) és az újjászületésre, amely nyomán új és ígéretes valóság ragyog fel: „**Igaz város, hűséges város!**” (26).
- Lk 7,11–17
- 18
ADVENT
3.
VASÁRNAPJA•
AUGUSZTA
- Ézs 2
- „...menjünk föl az Úr hegyére...” (3). Miért? Hogy naponta elcsendesedve keressük akaratát, és figyelmesen hallgassuk, amit kér, tanácsol, hogy tanuljunk tőle, és kövessük őt. Hogy megkeressük az ágas-bogas világban az ő ösvényét, és járjuk is azt az utat, amelyre rábukkantunk, hiszen különben nem sok értelme van a benne való hitnek. A magunk dombjáról ideje átvándorolni az Úr hegyére, hogy adventben ne csak a gyertyák ragyogjanak, hanem mi magunk is az Úr világosságában járjunk.
- Zsolt 80 Lk 7,18–35
- Imádkozzunk** azokért, akik betegek, és az ünnepet a kórházban töltik.
- 19
HÉTFŐ•
VIOLA,
VIOLETTA
- Ézs 3–4,1
- „...a balzsamillat helyén bűz lesz...” (24) azon a napon, amikor Isten a gőgös, felfuvalkodott, csak a maga érvényesülésével foglalkozó ember felett ítéletet hirdet. Jeruzsálem romokban hever, mert aki hatalommal bír, kizsákmányolja a nincstelent, és az Úr ellen fordul. Csak az Isten felé fordulás, az igaz hit és az odaadó szeretet épít. Vajon a mi életünk „balzsamillatú”? Abba a tükörbe belenézni, amit Isten tart elénk, nem mindig kellemes, de érdemes megigazítani, ami rosszul áll.
- Lk 7,36–50
- 20
KEDD•
TEOFIL
- Ézs 4,2–6
- „...az Úr dicsősége lesz majd az oltalom” (5). Az ítélet hirdetése után Isten irgalmas szava szólal meg. Az Úr lemossa népe szennyét, mint ahogy Jézus megmossa tanítványai lábát (Jn 13). Sionra, az Úr hegyére menekülve életben lehet maradni, Isten dicsőségében menedéket talál az ember a benne lévő és az őt körülvevő világ viharai előtt.
- Lk 8,1–3

- 21 SZERDA• TAMÁS Ézs 5,1–7
 „Várta, hogy jó szőlőt teremjen...” (2). Édes, finom szőlő terem vagy keserű vadszőlő? Az egyikben kedvünk telik, a másik ehetetlen. Engedjük, hogy Isten szívük földjét fölássza és megtisztítsa a kövektől, vagy hagyjuk, hogy gaz és tövis nője be a lelkünket? Két példabeszéd is eszünkbe juthat ennek kapcsán. A magvető példázata szerint a jó földbe hullott mag terem sok gyümölcsöt (Mt 13). Jézus pedig arról beszél, hogy az Atya a szőlősgazda, ő maga a szőlőtő és mi vagyunk a szőlővesszők. Ha benne maradunk, ha hozzá ragaszkodunk, akkor tudunk jót cselekedni (Jn 15).
Lk 8,4–15
- 22 CSÜTÖRTÖK• ZÉNÓ, TIFANI Ézs 5,8–30
 „Jaj azoknak...” (8), akik már kora reggel részegítő italt isznak, akik a gonoszt jónak mondják, akik az édeset keserűvé teszik és az Úr dolgaival nem törődnek. A vagyon kapzsivá tesz, a gazdag még többet akar, s a birtoklás vágya elveszi a józan észét. Életmódunkkal sötétté, borússá tesszük a nálunk szegényebbek életét, vagy tudunk abból adni, amink van, hogy ragyogjon világosságunk és dicsőítsék mennyei Atyánkat?
Lk 8,16–18
- 23 PÉNTEK• VIKTÓRIA, NIKÉ Ézs 6
 „Kit küldjek el...?” (8). A jeruzsálemi templomban állt Ézsaiás, amikor elhívta őt szolgálatára Isten, vagy a mennybe ragadtatott? Nem tudjuk, de azt igen, hogy Isten különös módon szólította meg, megérintve száját, szívét, lelkét, hogy megtisztítsa, majd igéje hirdetésére küldje el őt. Nem is tud mást felelni a próféta: Itt vagyok, küldj el engem. Téged kihez küld Isten, és mikor indulsz?
Lk 8,19–21
- 24 SZOMBAT• ÁDÁM, ÉVA Ézs 7
 „...amíg meg tudja vetni a rosszat, és a jót tudja választani” (15). Sokféle tanulnivaló áll az ember előtt, amikor megszületik, majd amíg felnőtté válik. Elméje gyarapodik, személyisége kiteljesedik, gondolkodásmódja élettapasztalatai során változik. Talán a legnagyobb életfeladat megtanulni megkülönböztetni a jót a rossztól, majd elvetni a gonoszt és a jót választani. Ádám és Éva belebukott, a maga hatalma alá akarta hajtani az isteni bölcsességet. És mi? Ragaszkodunk a vele való párbeszédhez, mielőtt döntenénk? El tudjuk fogadni, hogy ő mutatja az utat? Hiszen Jézus ezért jött a földre, az Istennel és embertársainkkal való megbékélt párbeszédért született.
Zsolt 148 Lk 8,22–25
- 25 VÁSÁRNAP• KARÁCSONY 1.NAPJA EUGÉNIA Ézs 8
 Karácsony van. Azt ünnepeljük, hogy testet öltött Isten szeretete, eljött hozzánk az Úr. A próféta azonban előre jelzi, hogy nem mindenki fog örülni. Lesz, aki megütközik rajta (14). Mert nem ilyen Istent akar. A zsidóság jó része megütközött, mert ők olyan istent vártak, aki nem szereti, hanem legyőzi a pogányokat. Mások azért ütköznek meg rajta, mert Jézus eljövetele után is lehetséges szenvedés a világban. Megint mások azért, mert Jézus megítéli a bűnt. Egyszóval a Jézusban megjelenő Isten nem olyan, mint sokan várnák. Te hogy vagy ezzel? Jobb szeretnél egy ízlésedhez igazított istent, vagy megérezed a Jézusban megjelent isteni szeretetet, s leborulsz, és viszonszereted őt?
RÉ 182 RÉ21 422 • IÉ Kol 2,3(4–5)6–10 • Zsolt 96 Lk 8,26–39

Imádkozzunk, hogy a jövő év áldást hozzon nemzetünkre.

- 26 **HÉTFŐ•** **KARÁCSONY**
2. NAPJA
ISTVÁN **Ézs 9**
Karácsonykor egy gyermek született, de a próféta előre elárulja róla, hogy ő a gyöngye látszat ellenére is erős Isten (4), aki várja azt, hogy a nép keresse őt, és megtérjen hozzá (12), aki tud haragudni a bűn miatt (16), s akár tűz martalékává is teheti az országot (18). A félelmetes képek között viszont megtudjuk azt is, hogy az Úr féltő szeretetéből történik mindez (6). Ehhez a szeretethez kapcsolódhatunk a karácsonykor kisdedként megszületett Jézus által.
Zsolt 150 Lk 8,40–56
- 27 **KEDD•**
JÁNOS **Ézs 10**
Isten a történelem Ura is. Az ő kezében van minden. Ő hozhat a népre ítéletet, de ő hozhat szabadulást és áldást is. Könyörödjünk népünkért, nemzetünk megtéréseért, hogy a jövő ne Isten büntetését, hanem áldását hozhassa számunkra.
Lk 9,1–11
- 28 **SZERDA•**
KAMILLA,
APOR **Ézs 11**
Isten összegyűjti népét, mert fontos a közösség. Enélkül nem lehetne teljes az eljövendő mennyei boldogság és békesség. Mi az elmúlt években sokat nélkülöztük a közösséget. Talán ez is egy figyelmeztető jel volt arra, hogy amikor viszont összegyűlhetünk, ragadjuk meg a lehetőséget, s élvezzük vasárnaponként a mennyei öröm előízét.
Lk 9,12–17
- 29 **CSÜTÖRTÖK•**
TAMÁS,
TAMARA **Ézs 12**
Hála és öröm hatja át a próféta szavait. Nem véletlen, hiszen az Istennel élő embernek sok oka adódik hálaadásra és örvendezésre. Ebbe a hálás és örvendező életbe hív meg a próféta minket is. Isten szabadítására figyelve és jótetteit számba véve áraszsa el életünket úgy az öröm, hogy abból a környezetünk is megtudhassa, hogy milyen fenséges és magasztos az Úr. A te életedet, háládat és örömet látva mit tudnak meg Istenről a környezetekben élők?
Lk 9,18–22
- 30 **PÉNTEK•**
DÁVID,
ZORÁD **Ézs 13**
Az elmúlt két napban arról olvashattunk, hogy milyen boldog jövőt készít az Úr azoknak, akik Isten Messiásában, Jézusban bíznak. Ma viszont arról olvasunk, hogy kegyetlenül és ítélettel jön az Úr napja azokra, akik az ő ellenségei voltak. Ígélet és ítélet. Bármelyik lehet a sorsunk, de választani kell. Könyörödjünk keresztyén testvéreinkért keleten és nyugaton, hogy ne az ítéletet válasszák.
Lk 9,23–27
- 31 **SZOMBAT•**
ÓÉV•
SZILVESZTER **Ézs 14**
Vannak, akik úgy vélik, hogy mennyei lények lázadásáról szól ez a rész. De nem. Az emberi gőg, a nagyravágyás és a gonoszság tud ilyen félelmetesre, szinte emberfelettire nőni. A nagyravágyást azonban nagy bukás követi. Ezzel szemben Jézus az alázat útjára hív. Akik azon járnak, őket magasztalja fel Isten (Mt 23,12). Mi ma éjfélkor ne a nagyravágyás elégedetlenségével, hanem az Isten iránti hálával lépünk majd át az új évbe, mert így lehet boldog az új esztendő.
Zsolt 8 Lk 9,28–36

AZ IGE MELLETT

Lisztrában

„Lisztrában élt egy sánta lábú ember, aki születésétől fogva sánta volt, és sohasem tudott járni. Ő hallgatta Pál beszédét, aki rátekintett, és látta, hogy van hite ahhoz, hogy meggyógyuljon. Ezért hangosan így szólt hozzá: „Állj a lábaidra egyenesen!” Ekkor az talpra ugrott, és járt. Amikor a sokaság látta, amit Pál tett, likaóniai nyelven így kiáltottak: „Az istenek jöttek le hozzánk emberi alakban!” Barnabást Zeusznak mondták, Pált pedig Hermésznek, mivel ő volt a szóvivő. Zeusz papja pedig, akinek a temploma a város előtt volt, bikákat és koszorúkat vitt a kapuk elé, és a sokasággal együtt áldozatot akart bemutatni nekik. Amikor meghallották ezt az apostolok, Barnabás és Pál, ruhájukat megszagatva a sokaság közé futottak, és így kiáltottak: „Emberek, miért teszitek ezt? Mi is hozzátok hasonló emberek vagyunk, és azt az evangéliumot hirdetjük nektek, hogy ezekből a hiábavaló dolgokból térjete meg az élő Istenhez, aki teremtette az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van. Ő az előző nemzedékek során megengedte, hogy minden nép a maga útján járjon, bár nem hagyta magát bizonyosság nélkül, mert jótevők voltak, a mennyből esőt adott nektek és termést hozó időket; bőven adott nektek eledelt és szívbéli örömet.” Így szóltak, és nagy nehezen lebeszéltek a sokaságot arról, hogy áldozatot mutasson be nekik. Antiókhából és Ikóniumból azonban zsidók érkezettek oda, akik annyira felbujtották a tömeget, hogy megkövezték Pált, és kivonszolták a városon kívülre, mivel halottnak hitték. De amikor körülvették a tanítványok, felkelt, és visszament a városba. Másnap pedig Barnabással együtt elment Derbébe.” (ApCsel 14,8-20)

Van az ez évi Bibliaolvasó Kalauzban egy imádság Cromwell Olivértől péntek reggelre, ebben egyik mondat így szól: „Vannak, akik túlbecsülnek, mások semmibe vesznek”. Nemcsak ő tapasztalhatta ezt meg, hanem sokan mások is érezték. Ezt élték át az apostolok is. Lisztrában Pált és Barnabást mennyből alászállott isteneknek vélik, ugyanakkor ugyanazon a helyen megjelennek antiókhiai és ikóniumi felbujtók, zsidók, akik felbujtják – talán – ugyanazt a népet és Pált megkövezik. Mi ennek a két magatartásnak a mozgatója? Hogy lehet az, hogy egy nép egy helyen képes kétféleképpen viselkedni ugyanazokkal az emberekkel szemben?

1.) Miért fogadják Pált és Barnabást istenként? Egy születésétől fogva béna embert meggyógyítanak. Lábra állították azt, aki addig sohasem állt gyenge lábán! Mit látnak? Tudnak jót cselekedni! Képesek valami nagy dolgot tenni, képesek azt tenni, amit más nem. Aki ilyet tesz, az isten! Ez a pogány felfogás. Ez azoknak az embereknek az elgondolása. Zeusznak és Hermésznek nevezik őket. Hisznek bennük a jó tettük miatt. Hisznek, mert átéltek és megtapasztalják a csodatévő erőt. A pogány papok is ezt használják ki felekezetük javára. Ha ezek istenek, áldozunk nekik! Ha a nép istennek hiszi őket, ők ebben nem gátolják meg. Nem tanítanak,

nem okoskodnak, hanem elfogadják és segítik a népnek ezt a hitét. – „Férfiak, miért teszitek ezt? Mi is hozzátok hasonló emberek vagyunk! És éppen a evangéliumot hirdetjük nektek, hogy a hiábavalóságból Istenhez térjete meg.” (15. v.)

Az evangéliumhirdetés célja tehát nem az, hogy általa magunknak dicsőséget szerezzünk. Az evangéliumhirdetés célja az, hogy az emberek a hiábavalóságokból megtérjenek. Nem tetszeleghet senki abban, hogy ha még csodát is tud tenni, a maga dicsőségét növelje, hanem mások életében kell változást, megújulást elérnie! A pogány, babonás hitből Jézus Krisztushoz és az Atyához, a teremtő Istenhez térni. Ez a feladat! Az Isten nagyságáról beszélnek, akihez meg kell térni, akinek nagyságát és hűségét, dicsőségét el kell ismerni. Mert ők a teremtő Isten által képesek csodát tenni! Ez a keresztyén ember feladata. Ez ám a Jézus Krisztusba vetett hit lényege.

Áldozatot mutatnak be, isteneknek nézik őket, de kérik őket, hogy ismerjék meg azt az Urat, akiben ők is hisznek. – Hit által Isten ma is csodát művel, velünk is, általunk is, kérjük ezt! Cselekedjünk és járjunk úgy, ahogy az apostolok! Tehát itt túlbecsülték őket ekkor!

2.) Miért veszik aztán őket semmibe? Kik is ezek? Az Antiókhából és Ikóniumból jövő zsidók! Ők azok, akik féltékenyek rájuk, ők azok,

akik mellett érzik, hogy eltörpülnek, s egyetlen lehetőségük, ha felbujtókká lesznek. Ők az antiókhiai és ikóniumi zsidók a keresztyén egyház növekedését saját közösségük romlásának, gyengülésének értékelik. S szeretnének végezni Pállal, akiről úgy érzik, hogy mindennek az okozója. Ahelyett, hogy megvizsgálják, miről van szó, helyette ítéleznek.

Kedves Testvéreim! Mi lett volna a helyes mindkét esetben? Egyszerűen érdeklődni, leülni, s megbeszélni, hogy miről is van szó?

Látjuk, így mindkét esetben bekövetkezik egy lehetetlen helyzet.

3.) Ma is vannak, akik túlbecsülnek, mások semmibe vesznek, e két irányzat között feszül az életünk. Ez a két erő vesz körül minket. Ez a két erő határozza meg az életünket.

Milyen jól megvan egymás mellett az

erdőben a lombos fa és a tűlevelű, a tölgy és a fenyő, az aljnövényzet, a bozót, pedig más-más értékűek. Így kell az emberi életben is! Ahogy Pál apostol írja az 1Kor 12-ben: „Nem mondhatja a szem a kéznek: „Nincs rád szükségem!”, vagy a fej a lábaknak: „Nincs rátok szükségem!” Ellenkezőleg: a test gyengébbnek látszó részei nagyon is szükségesek...” (21-22. v.)

A földi létben, a bűneset utáni életben, ha valaki élni akar, akkor Jézus Krisztust átölelve, felfelé kell, hogy eressze a gyökereit! A fák a gyökereiket lefelé fejlesztik ki, de sziklás helyen képes átölelni a feljebb lévő sziklát is, csak, hogy kapaszkodhasson, csak, hogy biztonságban legyen.

Mint Pál és Barnabás, mi minden időben, minden helyzetben Jézus Krisztusba kapaszkodjunk! Ámen.

„Elbeszélték, milyen nagy dolgokat tett velük Isten”

„Miután hirdették az evangéliumot ebben a városban, és sokakat tanítvánnyá tettek, visszatértek Lisztrába, Ikóniumba és Antiókhiaiba. Erősítették a tanítványok lelkét, és bátorították őket, hogy maradjanak meg a hitben, mivel sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába. Miután pedig gyülekezetenként előljárókat választottak nekik, bőjtölve és imádkozva az Úrnak ajánlották őket, akiben hittek. Azután Pizidián áthaladva eljutottak Pamfiliába, hirdették az ígét Pergében, és lementek Attáliába. Innen Antiókhiaiba hajóztak, ahonnan az Isten kegyelmébe ajánlva indították el őket a most elvégzett munkára. Amikor megérkeztek, összehívták a gyülekezetet, és elbeszélték, milyen nagy dolgokat tett velük az Isten, és hogy kaput nyitott a pogányoknak a hitre. Aztán elég sok időt töltöttek ott a tanítványokkal.” (ApCsel 14,21-28)

Napjainkban sokat beszélünk arról, hogy elerőtlenedett az egyház, hogy nincs a szívünkben elég hit, remény és szeretet. Hogy baj van az ifjúsággal, hogy nem hallgatnak ránk a gyerekek, hogy önzökké váltak az emberek. Hogy csak az anyagi és jóléti dolog érdekel mindenkit. Mi az oka a közönyösségnek? Mi az oka annak, hogy embereket hidegen hagy a hit?

Itt az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvből kapunk ma választ:

Pál és Barnabás azt mondják el, amit életében megtapasztaltak, hogy az Isten tett velük. Tehát nem mások példájáról beszéltek csupán, hanem azt olvassuk: „elbeszélték, milyen nagy dolgokat tett velük Isten”

Én úgy érzem, a mi keresztyénségünknek, s annak gyengeségének egyik oka éppen ennek a hiánya! Az, hogy nem állunk elő, s nem mondjuk el gyermekeinknek, unokáinknak – egész kicsi kortól –, hogy milyen nagy dolgokat tett velünk

az Isten!

Nemcsak Pál és Barnabás mondta el, mit tett vele az Isten, hanem ezt látjuk már kezdettől fogva. Dávid boldogan tekint vissza, hogy Isten a „juhok közül” hívta el és tette népe királyává. Nincs benne gőg, nincs benne semmi, ami a maga saját érdemét emelné ki. – Nem büszkélkedik azzal sem, hogy ő ölte meg a hatalmas filiszteus Góliátot, hanem azt is az Isten erejének tekinti, ahogy akkor is elmondta: „A Seregek Urának erejével jövök rád! – Ő segít meg engem!”

Milyen jó lenne, ha ki-ki maga köré gyűjtené gyermekeit, családját, és őszintén, nyíltan tudnának arról beszélni a családdal, hogy mi jót és mily nagy dolgokat tett vele, velük az Isten!

Hogy honnan indultak, mint Dávid, egy alacsonyabb állapotból, sok-sok nyomorúságból, és megsegített az Isten.

Úgy, mint az ószövetségi nép írta egykor

egy emlékköre: ÉBEN-HÁÉZER: Mindeddig megsegített az Úr! (1Sám 7,12)

Ne higgye senki, hogy neki nincs ilyen élménye. Ne akarja senki se magával elhítenni, hogy az ő élete csupa bánat és keserűség, s neki nincs miért hálát adni, mert aki így gondolkozik, az valóban hálátlan ember.

Mert minden: az életünk, és amink van, a napjaink és javaink az Úr Isten ajándéka. – Bár tudnánk úgy vallani, ahogy a 461. énekünk utolsó versében énekeljük:

„Jézusban bízva én szívemet átadom,
Mert így tudom: akármí ér,
Atyám szeret nagyon.”

Ezt a nagy Atyai szeretetet tapasztaljuk napról napra! Apróbb és nagyobb dolgokban egyaránt. Úgy, mint Pál és Barnabás.

Sok helyen örömmel fogadták őket,

de voltak helyek és emberek, akik gyűlölték, üldözték őket, de tudták az Igét: „Az Úr hadakozik értetek, ti pedig veszteg legyetek!” (2Móz 14,14)

Ezt tapasztalták meg akkor is, amikor Pált megkövezték, s azt hiszik, hogy halott, kihúzzák a városon kívülre, de Isten vele van és megsegíti. – Hányszor voltak halálos veszedelemben, s Isten velük volt! Hányszor gondolták: nem, ezt nem tudom elvégezni, s az Úr megsegített!

De nem önmagadért! Hanem azért, és azokért, akik körülöttünk élnek, hogy „Hirdesd a Szabadító elközelgetett!” Ámen.

Dr. Sándor Endre (†)
lelkipásztor

CSAK AZ ÚRNAK NAGY KEGYELME...

“És mondá Jézus: Úgy van az Isten országa, mint mikor az ember beveti a magot a földbe. És alszik, és fölkel, éjjel és nappal: a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképpen. Mert magától terem a föld, először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászbán.” (Márk 4, 26-28.)

Ismét itt az ősz, zöldellnek az időben bevetett búzatáblák, zsenge ugyan, de a haragos zöld színű, egészséges kenyérgabona, a hit, remény, szeretet szimbóluma.

Ismeretes, hogy a Nagyalföld vajdasági rónaságának termőföldje nagyon megfelel a gabonatermesztésre. Ez így van évszázadok óta, hiszen már a rómaiak is termesztették a kalászosokat e vidéken. Mi reformátusok is jól elsajátítottuk a gabonatermesztést, immár öt évszázad óta.

“A jó földbe vetett magvak pedig azok, akik hallják az igét és befogadják és termést hoznak, némelyik harminc annyit, némelyik hatvan annyit, némelyik száz annyit.” (Márk 4, 20.)

Ahol kikelt a búza, zöldellik a határ, fejlődik a kenyérgabona, van ideje bokrosodni, ugyanis szereti, ha jó erőben megy neki a téli fagyoknak. Előtte áll a zord tél, majd a tavasz, hideg, meleg, fagy, csapadék, vihar fellegek átvonulása, stb. A vetés a mi fáradozásunk, orcánk verítéke, de az áldást Isten adja, ahogy azt a 127. zsoltárban olvassuk. “Hiába keltek korán, és feküsztek későn, fáradsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az

Úr szeret, annak álmában is ad eleget.” A bűnös emberi világban a Föld tövist, kórót és bogáncsot terem, a táplálék Isten adománya. A földművelő kultúrának fontos eseménye, amikor a terményért az ételért ad hálát az ember és a gyülekezet. Nagy probléma az manapság, hogy sokszor elfelejtünk hálát adni, felismerni, hogy minden ajándék: az élet, a megélhetés, a gondviselés. Még rosszan termő években is lehet hálát adni azért, amit Isten kirendelt. Ismeretes az Úr terve: “Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka.” (1. Mózes 8,22)

“Áldott legyen, Atyánk nagy neved, hogy gabonát adtál: magasztaljuk nagy istenséged, hogy így megáldottál. Add hogy mérséklettel élvezhessük szép ajándékaidat, s éltünk végéig érezhessük a Te javaidat.” (Bourgeois)

Ribár Gyula
szabadkai presbiter

GYÜLEKEZETEINK ÉLETÉBŐL

Dr. v. Békássy N. Albert,
a Zombori Ref. Egyház tagja

ZOMBOR

QUO VADIS ZOMBOR REFORMÁTUSSÁGA?

Zomborban jártak október első hétvégén Bíró László és Dr. v. Békássy N. Albert atyánkfiai, hogy polgári kezdeményezésként nyilvános megbeszélés keretében partnereket keressenek a jó 3 évtizede lakatlan református paplak és templom megmentésére. Találkoztak a megmaradás iránt elkötelezett magyar ajkú lokálpatriótákkal és a Zombor ill. környékén élő református és más keresztyén felekezetű testvérekkel választ keresve *"a lenni, vagy nem lenni: útkeresés - hogyan tovább zombori reformátusság"* kérdésekre.

A Zombori Református Egyházközség mára jó 200 éves. A múltban voltak virágzó évek, jelentős számú egyházzal, s voltak nehéz időszakok, amikor a megszűnés ellen küszködött, de mindig magára talált. Jelenleg épp, hogy csak van. A hívek oldott kéveként széthullanak, helyben élő pásztor helyett Szabadkáról jár beszoigáló lelkész. Templomunk, s a parókia a város központjában felemelő környezetben, a szerb olvasókör utcájában helyezkedik el. Ennek a helynek méltó társa kell legyen az együttélő magyarok megmutatása, ahol az

anyanyelvű igehirdetés mellett a kultúra is megfér. Nyugat Bácska és Zombor környéke kiemelt bástyája lehet a magyar szórványvidék találkozóhelyének több ezer magyar számára, szerető fogadóhelye testvér-gyülekezeteknek, idelátogatóknak. A megbeszélésen konstruktív ötletek hangoztak el és megtekintették a helyi református egyházközség felújításra váró épületét, templomát.

A vasárnapi istentiszteleten Dr. v. Békássy, johannita lovag szolgálta: igehirdetésében a 200 éves múltban gyökerező tartást és a jövőbeni keresztyén helytállás reménységét térképezte föl. Istentisztelet után a gyülekezet körbejárta a felújításra váró parókiát. A fölvételek a megbeszélésen és az istentiszteleten résztvevőkről készültek. Jöreménységünk szerint elindulhat egy olyan ébredési folyamat melynek áldásos eredményeként a zombori reformátusok jövőalakulása a megmaradás irányába terelhető. Első feladatként a presbitérium újraszervezése a tét és a közegyházi előírások törvényes mederbe terelése.

RÁDIÓS ISTENTISZTELET

Értesítjük testvéreinket, hogy református istentiszteletünket 2022. december 25-én közvetíti az Újvidéki Rádió. Vallási műsorunk ultrarövid hullámon, vasárnap reggel 8:05 -kor a **90,5/92,5 MHz**-en hallható.

BÁCSKOSSUTHFALVA

Kucor Krisztián
hittanoktató

200 éves a Bácskossuthfalvi Református Egyházközség temploma

A templomunk története

226 évvel ezelőtt, 1786-ban Karcagról, Kunmadarasról és Jászkisérről 334 református magyar család érkezett Ómoravica pusztára. Ugyanazon a helyen, ahol a mai templom áll (a falu központjában, egy dombon) 1789-ben épült fel a gyülekezet első temploma, ami nádfedeles és döngöltfalú volt.

1805-re ez a templom nagyon elhasználódott, mivel nem készítették tartós anyagból. Ugyanezen év július 18-án nagyobb renoválást hajtottak végre rajta. A faszerkezetet lecserélték, kívül-belül bevakolták és kimeszelték. A munkálatokat adományokból finanszírozták. Jelentős adományozók voltak a földesurak, noha ezek a földesurak katolikusok voltak.

1811. február 7-i presbiteri gyűlésen egy kőtorony építését határozták el. A templomtorony alapkövetétele 1814. szeptember 15-én volt. A toronyhoz 125000 téglát égettek ki. A templomtoronyra a világosságot jelképező gombot 1815. június 3-án helyezték fel.

1822. február 20-án a régi vályogból készült, megrozant templom helyére egy kőből épült templom építését határozta el a presbitérium. A munkálatokra két zombori mestert kértek fel, név szerint Feller Ferenc kőművesmestert és Sziebel Ádám ácsmestert. A munkálatok 1822. április 22-én kezdődtek, 12 kőműves dolgozott. A falak vályogtéglából készültek, amiket a gyülekezet tagjai vertek és égettek saját kezűleg. A falakat hihetetlen gyorsasággal, 28 nap alatt felhúzták. Júliusra az egész épület tető alá került. Július 27-én a templomtorony tetején lévő gombba felhelyeztek egy emlékiratot, amit az akkori lelkipásztor írt.

Október 24-re a összes munkálatot befejezték, megépítették az Űrasztalát, és a régi padokat is visszatették, a hiányzókat pótolták. 1822. október 27-én szentelték fel a templomot.

Az új templom megépülése után 20 évvel bővíteni kellett a templomot. Az 1848/1849-es forradalom és szabadságharc után tudtak csak nekifogni a munkának, 1851-ben új székeket, és új Űrasztalát építettek, melyre szép díszes terítőt is

készítettek, és a téglapadló helyett márványpadlót fektettek a templomba.

1862-ben a torony felőli részre megépítették az első karzatot, majd 1870-ben az orgona beépítésekor a hátsó bejárat feletti karzatot is megépítették.

1924-ben volt ismét nagyobb renoválás a templomon, amikor a templom külső részét teljes egészében újravakolták. A munkálatokra Juhász József helybeli kőművesmestert és Szöczi József szintén helybeli bádogosmestert kértek fel. 1928-ban új palatetőt kapott a templom. 1930-ban pedig a templom belsejét is újrafestették.

A II. világháború végén, amikor a magyar hadsereg kivonult az országból, akkor a katonák a templom mögül védekeztek, az őket üldöző szovjet katonák pedig a központból lötték őket. Egy eltévedt ágyúgolyó a templom tornyát megrongálta, illetve több golyó is belefürödött a falba. Az, hogy nem történt nagyobb kár a templomban, az annak volt köszönhető, hogy a templomot magas fák vették körül.

1972-ben a templom villamoshálózatának teljes cseréjét végezték el, ekkor lettek a harangok, a mennyezetet és a falakat díszítő csillárok is villamosítva. 1974-ben a templom belsejét ismét befestették, úgy a padokat, mint a falakat egyaránt. 1991-ben egy vihar következtében a torony bádogszerkezete károsult, továbbá, amit kiderült, a fa szerkezet is megkorhadott, így le kellett cserélni, de csak eredeti tervek alapján. 1996-ban a Magyar Reformátusok III. Világtalálkozója számára való készüléskor a templomot kívülről újravakolták.

A kétezres években is voltak felújítások a templomunkon, 2014-ben a torony lett felújítva, 2018-ban a régi palatető helyett szép piros, fehér és zöld színű cseréptetőt kapott a templomunk, valamint az ablakok is ki lettek cserélve. 2021-ben kívülről lett a templom újrafestve, és új harang automatát is.

Templomunk 1972 óta műemlék.

*Óh egek soká tiündököljék ennek fényessége,
Ne érje semmi veszély lehessen ékessége
E szent háznak századokig s az Űr keze fedezze
Égi s földi tüzek ellen hatalma védelmezze.*

(részlet a templom gombjába helyezett versből)

GYERMEKMISSZIÓ

Karácsony együtt!

Halász Renáta
pedagógus,
gyermekmisszió
munkatárs

„Boldog idő, áldott idő, kegyelmet hozó karácsony!”

Elérkezett advent ideje. Szívünk, lelkünk kezd a karácsonyra hangolódni. A nagy üzenetre: Krisztus megszületett!

Már évek óta igyekszünk minden adventi hétvégén karácsonyi témakörrel foglalkozni a bácsfeketehegyi Gyermekmissziós alkalmakon a gyermekek és a kis ifisek körében. Beszélünk az ószövetségi prófeciákról, melyek Jézus, a Szabadító születéséről szólnak. A karácsonyi történet részleteiről, Isten milyen előrelátóan, bölcsen tervezte el a Megváltó születését.

A karácsonyi történet mindenki szívébe szeretetet ültet, ezért vagyunk mi is érzékenyebbek, nyitottabbak ebben az időben embertársaink iránt. „Mi szeressük Őt (Istent), mert Ő előbb szeretett minket.” 1 János 4,9

Idén egy nemzetközi, országokon átívelő programban veszünk részt, mint misszió. A világ valamennyi országában az Immanuel című történetet dolgozzák fel szolgatársaink. Immanuel, Jézus neve, mely azt jelenti: velünk az Isten. Úgy gondoljuk, hogy ez egy

nagyon bátorító és erőt, reményt adó ígélet a mai világban. Ezt az üzenetet szeretnénk idén továbbadni a következő generációknak. Többen is bekapcsolódtak e programba, ezért karácsony közeledtével reménységünk, hogy Vajdaságban több száz gyermek hallja a karácsonyi Örömmüzenetet. Amennyiben Te is szeretnél valakit megajándékozni, örömmel küldünk számodra és gyülekezet gyermekei számára ingyenes karácsonyi kiskönyvecskét. Jelentkezni lehet a 063-86-011-27 telefonszámon.

„Légy örömmondó, békekövet, hirdesd a Szabadító elközelgetett!”

Használjuk ki ezt az időszakot szeretteink, családjaink felé, legyünk hálásak értük, és a sok-sok külső dísz mellett, legyen időnk egymás számára. Legyünk nyitottak Isten hívására is, hiszen Krisztus születése és jelenléte nélkül nincs igazi okunk az ünneplésre. Jézus az ünnepe, Jézus minden örömünk, szeretetünk forrása! Az Istentől jövő szeretet készlet arra bennünket, hogy mi is ajándékozzunk, örömet szerezzünk másoknak. Legyen ez a karácsonyunk igazi Ünnepe egymással és az Úr Jézussal!

GONDOLATÉBRESZTŐ

Dr. Szabó Katalin
főmuzeológus
Simmelweis Orvostörténeti
Múzeum

„...az Úristen, ha alátekint, fényt lásson a földön...”

„Minden esztendőnek a vége felé az Úristen emlékeztetni akarja az embereket arra, hogy a gonoszság útja hova vezet, s ezért ősszel a napok rövidülni kezdenek, a sötétség minden este korábban szakad alá, és minden reggel későbbben távozik, hideg támad, és befagynak a vizek, s a sötétség uralma lassan elkezd megfojtani a világot. Mi, emberek pedig megijedünk, s eszünkbe jut mindaz a sok rossz, amit elkövettünk az esztendő alatt, és amikor eljön a legrövidebb nap, és a Világosság angyala alászáll közénk jóságot keresni, egyszerre mind meggyújtjuk a karácsonyfák gyertyáit, hogy az Úristen, ha alátekint, fényt lásson a földön, s megbocsássa a bennünk lévő jó miatt a bennünk lévő rosszat.”

Az idézet Wass Albert (1908-1998) Karácsonyi mese című kis szösszenetéből való. A czegei Wass család 1142 óta élt erdélyi birtokán és nemcsak a birtok, hanem a hit, az Istennel való együttjárás is nemzedékről nemzedékre szállt körükben. Így Wass Albert, aki Kolozsvárott, a Farkas utcai Református Kollégiumban érettségizett, majd tanulmányait folytatandó – hogy otthon nem tanulhatott – Európa több nagyvárosában is megfordult. Erdőmérnökként tért haza, ahol 1936-ban, nagyapja halála után átvette egyházi tisztségeit, azaz az erdélyi magyar református egyház püspökségének főgondnoka lett. A háború után rövidebb ideig európai emigrációban élt. Minden nehézség, megpróbáltatás ellenére sem szakadt el Istentől. Lelkészi feladatokat ellátva erősítette a körében élő embereket, amire így emlékezett vissza: „Feleségem a gyerekekkel 1949 májusában hajdani szülővárosába, Hamburgba költözött, ahol a családja nagy tiszteletnek örvendett. Rövidesen én is utánuk mentem, hogy együtt lehessenek a fiaimmal. Itt éjjeliőrként dolgoztam a sógorom építkezési vállalatánál, s ezzel egyidőben világi lelkészként szolgáltam a magyar menekültek kis református közösségében.” Wass hitt a hit erejében. Ha nem hitt volna benne, nem vállalta volna a világi lelkészi szolgálatot. Ha nem hitt volna benne, nem tudta volna ilyen sikeresen végigélni életét az amerikai emigrációban, nem tudott volna ilyen tevékeny szervezőmunkát folytatni az emigránsok között.

Wass Albertet hite tette ösztönözte. Erről eszembe jut egy történet, amit családjunk egyik tagja jegyzett fel az első világháború idejéből. 1917-ben orosz fogságban érte a magyar katonákat a karácsony. Domján Sándor, aki a pacseri egyházközség igen tevékeny tagja és gondnoka is volt, nem bírta tétlenül várni az estét. Kis, karácsonyfaszerű építményt készített, és amikor eljött az este, felolvasott a Bibliából a fogolytársainak és azért imádkozott, hogy Isten segítségével hazatérhessenek Oroszországból. A rossz, kilátástalanság, a bánat és a baj nem távolította, hanem közelebb vitte Istenhez.

Wass Albert lírájának egyik központi motívuma az istenhit. Igen szerteágazóan és gazdag szimbólumrendszerrel ír hitéről. Nekem a személyes kedvencem az oszlopot homokkal és köddel építő ember képe, ami így fogalmazódik meg Wassnál: „...és hittel a szívében kezdett új oszlopot építeni az ő Istenének. // És az oszlopot most sem faragta márványból, sem nem építette kőből, hanem megint sok-sok apró homok-szemcséből és a homokszemcséket köddel kötötte össze.”

Mert ahogyan Wass egyik novellájában írja: „És ha elég tisztán és elég egyszerűen állasz meg előtte, levette minden magadra aggatott bohóc-cicomát, amit társadalompolitikának, tudománynak vagy előítéletnek nevezel: akkor talán read is néz. Talán még read is mosolyog. Mélységes mély, szelíd művész-szemével végigsimogat, és azt mondja: - Bizony látom, rossz bőrben vagy fiam. Ideje volt, hogy visszatérj közénk.” Mert Istennek mindig van ideje ránk, mert Isten mindig meglátja a szükségünket, Isten mindig megkeresi a legkisebb gyertyalángot is az életünkben, ha elég egyszerűen állunk meg előtte.

Mindannyiunknak kívánom, hogy ha ezen a karácsonyon végiggondoljuk az elmúlt évünket, a sok rosszcselekedetünk mellett találjunk jót is. Kívánom, legyen lehetőségünk meggyújtani azt a piciny gyertyalángot, hogy ahogyan Wass írja, amikor Isten letekint, fényt lásson és azért a bennünk lévő kevéske jóért megbocsássa nekünk a rengeteg rosszat.

INTERJÚ

Üzenet Kárpátaljáról

Halász Dániel
lelkipásztor

Ez év november 3-án reggel Maradékról elindultunk kicsiny kis segély szállítmányunkkal Kárpátaljára immár harmadik alkalommal, amióta február 24-én kitört az Orosz-Ukrán konfliktus. Akadálymentesen jutottunk át mindkét határon, és egyenesen Mezőváriba mentünk, hiszen a helyiek vártak minket a 18 órakor kezdődő istentiszteleten, ahol engem kértek fel szolgálatra. Közben mondták, hogy lehet, pont akkor fogják kikapcsolni az áramot, hiszen az oroszok szeptember óta bombázzák az energetikai infrastruktúrát és egyre gyakoribbak az áramkimaradások. Közben mondták, hogy ilyenkor kevesebben szoktak lenni a szokásosnál, mert nincs közvilágítás és sok idős fél elindulni a sötét utcákban. Hála Istennek, nem kapcsolták le az áramot, bár fel voltunk szerelkezve elemlámpákkal. Így kivilágított templomban, légiriadó nélkül tudtunk énekelni és Igét hallgatni, melyet a Jakab apostol levele alapján hirdetem: *“Ha tehát feltámadtatok Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol Krisztus van, aki Isten jobbján ül. Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel! Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve Krisztussal együtt Istenben.”* (Jak 3,1-3). Kihangsúlyoztam, hogy

nem tudjuk, mi minden fog történni velünk a jövőben. Lehet nincstelenség, szegénység, betegség, de egy biztos pont megmarad nekünk, ha az odafennvalókkal törődünk, ez pedig nem más mint Jézus Krisztus, Aki akkor is velünk van, ha éppen körülöttünk békétlenség van.

Az igehirdetés után Menyhárt István, a gyülekezet társlelkésze megköszönte az Igei gondolatokat és adományokat, amit vittünk, majd felkérte Halász Bélát, a Szerbiai Református Egyház püspökét, hogy köszöntse a gyülekezetet. Püspök úr a beszédében kiemelte, hogy a földrajzi távolság majd 800 kilométer, de ez nem akadályoz meg bennünket a találkozásban, hiszen lélekben egyik vagyunk.

Istentisztelet után a Menyhárt lelkészcsalád látott minket vendégül, ahol jelen volt Zán Fábián Sándor, a Kárpátaljai Református Egyházkerület püspöke feleségével és legkisebb gyermekével együtt. Áldott beszélgetést folytattunk az ukrain szomorú helyzetről és még egyszer megköszönve az adományokat arra kértek bennünket, hogy elsősorban imádkozzunk értük, mert jelenleg ez a legtöbb és legfontosabb, amit tehetünk.

Másnap reggel, a reggeli után interjút készítettem Menyhárt István lelkipásztorral, amit az alábbiakban közlünk.

Itt vagyunk Mezőváriban, Kárpátalján, közel a magyar határhoz. A háború az ország másik felében zajlik, de a hatásai itt is érződnek. Menyhárt István lelkipásztorral beszélgetek.

Hogyan éltek most itt Mezőváriban?

A háború borzalmai különös módon terhelődnek itt a kárpátaljai magyarságra. Nem direkt módon ér bennünket maga a háború, a fenyegetettség. Viszont, ha a háború egy országban jelen van, azt minden polgár, minden ember megérzi valamilyen szinten. Bár ezek a harcok tőlünk nagyon távol vannak, de maga a tudat az emberekben, hogy háború van az országban, egy olyan lelki nyomást gyakorol, amivel nem könnyű együtt élni. Magával a tudattal, hogy bármi megtörténhet az országban és az a háború, ami most egyelőre 600-800 km-re van tőlünk az közelebb jöhet és itt is megtörténhetnek azok a szörnyűségek, amik ott vannak. Egyik oldalról ez a lelki félelem érint bennünket, ezzel meg kellett tanulni lassan egy fél éve együtt élni, ezt úgy elhordozni, hogy ebbe ne rokkanjunk bele. A másik oldala az, hogy a családokat szétszakítja. Ugyanúgy, mint a többi ukrán állampolgárnak, a mi fiataljainknak, hadkötelezett férfiaknak is be kell vonulni a háborúba és részt kell venni benne. Ezt sokan nem szeretnék. A magyar emberek ugyanúgy itt Kárpátalján is ki szeretnének maradni ebből a háborúból, ebből a konfliktusból is. Mindazonáltal vannak kötelezettségeink is, amik az ukrán állampolgárságunkból adódik, hogy itt élünk. Ezért vannak férfiak, akik a háborúban vannak magyarul településekről is. A többiek, akik elmenekültek az országból, ők a határ másik oldalán vannak, de nem jöhetnek haza. A családok ezért szét vannak szakítva. Az asszonyok a gyerekekkel itt maradtak, az idősek itt maradtak, a férfiak elmentek, valaki vitte magával az egész családját, valaki itt hagyta. A családok családfő, fenntartó nélkül vannak. Maga a szétszakítottság, ami egy család állapotában nem normális, hogy ne legyenek együtt, ez külön teherként jelenik meg az itt maradtak számára és azoknak is

akik elmentek, mert nem tudnak gondoskodni, vigyázni a családjukra, mert itthon hagyták őket egy háborús helyzetben. A harmadik vetülete, ami még nagyon érint bennünket a háború okozta inflációs helyzet, az anyagi válság, amibe került ez az ország. Gyakorlatilag elértéktelenedett a pénzünk. Mindennek felment az ára, ezzel küszködnek az ittmaradott emberek, akiknek nincsenek tartalékaik, hanem egyik napról a másikra élnek, azoknak ez komoly fejtörést okoz, hogy hogyan fogják átvészelni az előttünk álló telet, ami egy nagy kihívás lesz mindenkinek.

Van-e valamilyen kimutatás, hogy a református egyházban hány áldozata van a háborúnak, konkrétan katonákra gondolok?

Egyelőre erről nem tudunk pontos kimutatásokat, vannak áldozatok. Tudok olyan falvakat, ahol vannak áldozatok. Egy bizonytalanság van ezzel kapcsolatban, a fronton elhullott katonákat nem hozzák rögtön haza. Egyszerre két-három elhunyt katonát hoznak haza, hogy ne nehezedjen a népre, hogy hazahoznak egyszerre száz elesett katonát, ebből kifolyólag nincsenek adataink.

Mi a médiában halljuk azt, hogy energiaválság is van Ukrajnában, hiszen az oroszok állandóan az energetikai infrastruktúrát bombázzák. Ebből mit éreztek itt Kárpátalján?

Hála Istennek eddig a gáz szolgáltatás zavartalanul működik, a gázárak maradtak a háború előttié, ezért köszönet az Ukrán Államnak, hogy ezt így tudja tartani a lakossága számára, akik így tudnak gázzal fűteni. A villamosenergia-ellátás az utóbbi időben akadozik, a támadások következtében ez sérült, ennek kihatása van. Megjelentek az áramkimaradások, tervezett és véletlenszerűek, ennek a hatását érezzük. Konkrétan az elmúlt hetekben már megjelentek ezek a kimaradások, a legnagyobb ilyen kimaradás a mi községünkben egy tizenhárom órás áramszünet volt.

Tegnap este részt vettünk egy hétköznapi istentiszteleten, ahol én szolgáltam és láttam, hogy gyülekezet még mindig van, fiatalok vannak. Igaz, hogy közvilágítás nincs a faluban, de ennek ellenére vannak,

akik eljönnek és azt tapasztaltuk itt, hogy a gyülekezet él és működik, élni akar, annak ellenére, hogy nagyon sokan hiányoznak. Mondtad, hogy vannak konfirmandusok, az óvodáitok is működnek, a rehabilitációs központ is működik, de ez mennyire változott meg a háború óta?

A háború kitörésével sok kérdés vetült fel, hogy hogy lesz tovább az életünk. Meddig fog ez elhúzódni? Hogy fogjuk ezt átvészelni? Itt egy bő fél év távlatából visszatekintve azt mondom, hogy a gyülekezet élete megmaradt. Sok mindent át kellett terveznünk, viszont a gyülekezeti élet az nem maradt el. A gyülekezet szolgálata a községben egyre nagyobb lett. Az emberek keresik a közösséget, keresik a biztos pontot, keresik a lehetőséget, ahol kapcsolatban vannak egymással. A gyülekezet ennek egy kiemelt helye volt eddig is a községünkben. Akár a gyerekek szintjén, akár a fiatalság szintjén. Amikor kitört a háború, akkor nálunk iskola, óvoda, minden bezárt. Egy-két hét múlva mi elkezdtünk gyermek alkalmakat tartani, ilyen örömhír klubokat. Egy alkalmon 60-70 gyerek vett részt, tehát láttuk azt, hogy igény van a közösségre. Alakult egy ifjúsági csoportunk, ami az utóbbi években nagyon akadozott, most a háború kapcsán, a nyári időszakban megfogalmazódott a fiatalokban, hogy szeretnének egy közösséget alkotni, így jött létre egy nagyobb ifjúsági csoport a gyülekezetünkben. Az idősek pedig nyilván keresik azt a lehetőséget,

ahol együtt tudnak lenni, hasznosak tudnak lenni. A gyülekezeten belül megvan mindenkinek a szolgálata, amivel valamit tesz a közösségért, így az életünk működik továbbra is. Istentiszteleti alkalmak, hittanórák, rétegalkalmak, ezeket hála Istennek mind zavarmentesen meg tudtuk tartani.

Életetekre és további szolgálatokra Isten gazdag áldását kérve, köszönöm szépen a beszélgetést.

Református Élet

Kiadja a Szerbiai Református Keresztyén Egyház
Főszerkesztő: Halász Béla lelkipásztor – püspök, Hertelendyfalva
Trg Vojvodjanske Brigade 2., 26000 Pancsova-Vojlovica
Szerkesztették: Halász Dániel és Halász-Sándor Gyöngyvér
e-mail: reformatuselet@gmail.com, Tel.: 022 /506-508

Lektor: Sándor Panna

Számítógépes szerkesztés: Lukács Attila
Minden megjelent írásért a szerző vállalja a felelősséget.

Lapzárta minden hónap 15-én.

Az írások rövidítési és szerkesztési jogát fenntartjuk.

Nyomtatva: Forum-Újvidék

Megjelenik 820 példányban

Pintér Béla: Kincsek Kincse

***Minden ember kincseket keres a szívének
Amiktől egyszerűbb, és könnyebb talán az élet
Igazi kincset, amin nem foghat az idő foga
És senki se veheti el soha***

***És bármit megtennénk azért, hogy a miénk legyen
Valami, ami átrepít ezen az életen
Amit a tolvaj nem lop el, a rozsdá meg nem emészt
Ami örökké a miénk***

***A keresés véget érhet mától
Mert itt a Kincs, egyenesen a Mennyországból***

***Szeretet a Kincsek Kincse, ettől több a Földön nincsen
Mérhetetlen gazdag Forrás, csakis a miénk.
Nem kell érte messze menni, a szívet kell kinyitni, és ennyi
Elfogadva Őt, ki ismer, s tudja a nevemet...
Mert Ő a Szeretet!***

***Nézd csak azt az egyszerű, szegényes kis jászolt
Az életemben rácsodálkoztam már jó párszor
Semmi fényűzés, de mégis ott lobog az a tűz
Amit mindannyian keresünk***